

zákona o ss konečné a tedy věc v administrativním pořadu vyřízena, což je podmínkou příslušnosti nss.

Žal. úřad označil své rozhodnutí jako konečné s poukazem na ustanovení čl. 8. odst. 3 organizačního zákona č. 125/1927 Sb., a to zřejmě proto, že dle jeho názoru se omezuje předmět sporu toliko na plnění peněžní nepřesahující částky 200 Kč. Než toto stanovisko uznal nss nesprávným.

Z vylíčeného děje plyne, že pojišťovna vydala výměr, kterým podle § 189 odst. 2 poj. zákona stanovila pojistnou povinnost Josefa H. na dobu v připojeném platebním výměru uvedenou, druhým výměrem pak vyměřila pojistné za Josefa H. částkou 60 Kč 98 h. Žal. úřad přezkoumával odvolání z obou těchto výměrů a oba zrušil, pokud se vztahovaly na Josefa H., rozhodl tedy judikátně jak o pojistné povinnosti, tak i o pojistném.

Neobstojí proto stanovisko žal. úřadu, považoval-li za jediný předmět tohoto sporu peněžní plnění 60 Kč 98 h a shledal-li tak splněný předpoklad pro speciální případ čl. 8 odst. 3 cit. zákona.

Daný případ dlužno posouditi podle pravidla obsaženého v odstavci prvním téhož článku, podle něhož, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí (resp. opatření, nálezů) okr. úřadu k zem. úřadu. Není tedy daný spor ve smyslu § 5 zákona o ss vyřízen v postupu stolic správních.

Poněvadž však podání této nepřipustné stížnosti k nss způsobeno bylo nesprávným poučením o opravném prostředku, daným žal. úřadem, a nesprávné poučení nemůže býti podle § 71 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. stranám na újmu, jde tu o podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Bude pak věcí žal. úřadu, aby vydal novou intimaci svého rozhodnutí se správným poučením o opravném prostředku.

Č. 12.522.

Váleční poškození: Podle § 31 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákonů č. 39/1922 a č. 133/1930 Sb. je zemský úřad pro péči o válečné poškozence oprávněn zrušiti rozhodnutí, kterým byl důchod přiznán v odporu se zákonem.

(Nález z 30. září 1936 č. 14.938/36.)

Věc: Jan K. v Podpleši proti rozh. min. soc. péče v Praze z 10. března 1934 o invalidním důchodu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Z podnětu st-lova podání z 29. října 1933 na min. nár. obrany, jež je postoupilo žal. min. soc. péče, vydalo toto min. nař. rozhodnutí, kterým zrušilo přihláškové řízení ve věci st-lova invalidního důchodu zahájené na jeho žádost z 10. března 1932 a všechny výměry na

základě tohoto řízení vydané a vyslovilo, že zůstává v platnosti rozhodnutí zem. úřadu pro péči o válečné poškozence pro Podkarpatskou Rus z 25. března 1930 potvrzené výnosem žal. úřadu z 23. května 1931. V odůvodnění nař. rozhodnutí bylo vysloveno, že k zahájení nového řízení na žádost z 10. března 1932 nebylo důvodu, poněvadž nebyly dány podmínky pro obnovu řízení.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí namítá, že invalidní důchod byl st-li přiznán na základě řádně provedeného přihláškového řízení, a to výměry zem. úřadu pro péči o válečné poškozence pro Podkarpatskou Rus z 31. března 1933 a 6. června 1933, a že tedy žal. min. nemělo žádného podkladu a důvodu k tomu, aby tyto výměry zrušilo. Namítá tedy st-l, že zrušení výměrů v nař. rozhodnutí označených nebylo vůbec možno. Námitka ta není důvodná.

Podle § 31 odst. 1 lit. a) zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. je zem. úřad pro péči o válečné poškozence oprávněn kdykoli znovu prozkoumati podmínky důchodu a tento úplně nebo částečně zastaviti, když tyto podmínky, za nichž důchod byl přiznán, odpadly anebo se změnily, anebo když se objevily okolnosti, z nichž je zřejmo, že podmínky ty neodpovídaly skutečnosti. Cit. paragraf byl doplněn zákonem ze 17. září 1930 č. 133 Sb., v němž bylo ustanoveno, že byl-li zaopatřovací požitky přiznán nebo likvidován neprávem neb částkou vyšší, smí se od příjemce požadovati vrácení částky, kterou přijal v dobré víře, a to nejvýše za dobu tří let od splatnosti. Z těchto ustanovení plyne, že úřad jest oprávněn přezkoumati svá rozhodnutí o přiznaném důchodu i po stránce právní, t. j. bylo-li rozhodnutí důchod přiznávající ve shodě se zákonem, a je tedy úřad zásadně oprávněn, zrušiti taková rozhodnutí, která odporují zákonu. Stížnost netvrdí, že přiznání důchodu st-li, jak se stalo zrušenými výměry, zákonu odpovídalo.

Stížnost dále namítá, že i kdyby po zákonu bylo možno zrušiti výměry, jimiž byly pravoplatně přiznány zaopatřovací požitky válečného poškozence, byl by k tomu oprávněn úřad, který zmíněné výměry vydal, nikoli však žal. ministerstvo. Námitce té dlužno přisvědčiti.

Dle spisů dala podnět k vydání nař. rozhodnutí st-lova žádost z 11. září 1933, kterou žádal o poukaz na výplatu důchodu již od roku 1923. Žádost tato byla výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Užhorodě z 12. září 1933 zamítnuta. Dle stavu spisů odvolání z tohoto výměru podáno nebylo, jmenovitě nelze za odvolání pokládati podání st-lovo z 30. ledna 1934, kteréž dle svého obsahu jest urgencí, resp. žádostí za sdělení, v jakém stavu záležitost se nachází. Avšak i kdyby toto podání st-lovo (z 30. ledna 1934) mohlo býti pokládáno za odvolání z výměru jmenovaného zem. úřadu z 12. září 1933, týkalo by se právě jen otázky, přísluší-li st-li důchod též od roku 1923. Taktéž ze spisů je patrné, že popud k vydání nař. rozhodnutí dalo podání st-lovo z 29. října 1933, řízené na min. nár. obrany, a žal. úřadu do oboru jeho kompetence postoupené. Z toho je patrné, že žal. min. nevydalo nař. rozhodnutí jako instance odvolací. Podle § 31 zákona č. 142/1920 Sb. je zem. úřad pro péči o válečné poškozence oprávněn k zákroku, o který se jedná, totiž k event. zrušení vydaných výměrů, má podle § 33 odst. 2

téhož zákona i o tomto opatření vydati výměr, z něhož podle § 35 cit. zákona možno si stěžovati k min. sociální péči. Z těchto ustanovení je patrné, že je zákonem do výhradné kompetence zem. úřadu pro péči o válečné poškozence dáno učiniti opatření, proti nimž si st-l stěžuje, kteráž však učinilo žal. min. Poněvadž pak žal. min. zrušilo prohlídkové řízení a výměry, kterými byl st-li invalidní důchod přiznán, ne jako úřad odvolací, nýbrž jako úřad dozorčí, bylo by mohlo to učiniti jen tenkrát, kdyby pozitivním předpisem zákona k tomuto zakročení bylo oprávněno. Poněvadž však ze zákona je zřejmo, že opatření takové patří do oboru působnosti zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, je nař. rozh. rozhodnutím nepřislušného úřadu; poněvadž stížnost okolností tu zvláště vytýká, bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro vady řízení, aniž bylo možno zabývati se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 12.523.

Pracovní právo: * Pod finanční a osobní otázky správy závodu ve smyslu § 6 odst. 7 zákona č. 330/1921 Sb. nespadá propuštění, resp. pensionování zaměstnanců závodu.

(Nález z 30. září 1936 č. 14.959/36.)

V ě c: Závodní výbor České eskomptní banky a úvěrního ústavu v Praze (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti rozh. rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Praze z 13. ledna 1934 (za spolužal. Českou eskomptní banku a úvěrní ústav v Praze adv. Dr. Jiří Klein z Prahy) o účasti na schůzi představenstva.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Závodní výbor České eskomptní banky a úvěrního ústavu v Praze podal u rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Praze stížnost, že závodní výbor nebyl proti předpisu § 6 zákona č. 330/1921 Sb. ve znění čl. LI. zákona č. 54/1932 Sb. pozván k mimořádné schůzi představenstva banky, jež se konala 15. prosince 1933, ač ve schůzi nebyly projednávány jen finanční a osobní otázky správy závodu, nýbrž jednáno bylo též o zrušení služebního poměru, resp. pensionování 25 zaměstnanců, z nichž žádný nebyl činný ve správě závodu. Při ústním jednání, které se o této stížnosti konalo před rozhodčí komisí podle zákona o závodních výborech, navrhla dnešní spolužal. strana, aby stížnost byla zamítnuta, ježto na mimořádné schůzi představenstva 15. prosince 1933 jednalo se o finančních a osobních otázkách správy závodu, zejména znamená pensionování 25 zaměstnanců snížení finančních nákladů ústavu zatím nejméně o 400.000 Kč.

Nálezem rozhodčí komise z 13. ledna 1934 byla stížnost závodního výboru zamítnuta, a to v podstatě s tím odůvodněním, že konání mimořádné schůze představenstva dnešní spolužal. strany dne 15. prosince 1933 nemusilo býti závodnímu výboru oznámeno, ježto zákon č. 330/